

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl JUDr. Šárkou Henzlovou v právní věci

žalobce: **I. Š.**, narozeného **[redacted]**
bytem **[redacted]**

zastoupeného: **M. H.** advokátem,
[redacted]

proti

žalované: České republice - Ministerstvu spravedlnosti, IČ: 000 25 429,
se sídlem Praha 2, Vyšehradská 427/16,

jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových,
se sídlem Praha 2, Rašínovo nábř. 42,

o zaplacení částky 150.000,00 Kč s přísl.,

t a k t o :

I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci 100.000,00 Kč, s úrokem z prodlení ve výši 9 % ročně od 9. 9. 2018 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žaloba o zaplacení 50.000,00 Kč s přísl. se zamítá.

III. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 54 583 Kč, k rukám jeho právního zástupce, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

Odůvodnění

1)

Žalobce se svou žalobu ze dne 11. 10. 2018 domáhá zaplacení částky 150.000,00 Kč s příslušenstvím. Svou žalobu odůvodnil tím, že proti němu bylo vedeno trestní stíhání u Městského soudu v Brně, sp. zn. [REDAKCE], které skončilo zprošťujícím rozsudkem. V souvislosti s tímto trestním stíháním mu vznikla nemajetková újma, kterou vyčísluje právě na částku 150.000,00 Kč. Žalobce tvrdí, že mu bylo sdčeno obvinění pro spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby a dále pro spáchání zvláště závažného zločinu přijetí úplatku. Žalobce byl v té době inspektor oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskorty, odboru [REDAKCE] a byl zproštěn výkonu služby pro důvodné podezření ze spáchání výše uvedených trestných činů. Po dobu zproštění výkonu služby mu náležel služební příjem pouze ve výši 50 %. Dne 20. 9. 2017 ho Městský soud v Brně zprostil obžaloby, neboť v žalobním návrhu takto označený skutek není trestným činem, a postoupil věc k rozhodnutí služebnímu orgánu, neboť nešlo o trestný čin, ale zažalovaný skutek by mohl být posouzen jako kárné provinění. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 4. 1. 2018 zamítl stížnost státního zástupce proti výše citovanému usnesení. Rozhodnutí tak nabylo právní moci 4. 1. 2018. Rozhodnutím náměstka ředitele ze dne 31. 1. 2018 bylo zrušeno zproštění žalobce výkonu služby. Žalobce byl po celou dobu trestního stíhání v nejistotě a obavách ohledně výsledku trestního řízení. Tím, že toto řízení bylo vedeno, byl poškozen na cti a dobré pověsti coby čestného a spolehlivého policisty. Téměř 20 měsíců trvající trestní stíhání vedlo k naprostému vyčlenění žalobce z dosavadního pracovního kolektivu a k narušení pracovních i mimopracovních přátelských vztahů s jeho kolegy, i narušení rodinných vazeb žalobce s jeho manželkou a synem. Jeho trestní stíhání trvalo 19 měsíců a 23 dnů, hrozil mu trest odnětí svobody od 3 do 10 let. Žalobce jako policista, který byl v době zahájení trestního stíhání v služebním poměru nepřetržitě, a to od roku 1994, účastnil se v roce 2016 prestižní zahraniční mise [REDAKCE] byl policejním orgánem zadržen přímo na pracovišti přímo před zraky svých kolegů a nadřízených, což velmi negativně poznamenalo jeho psychiku a do té doby velmi dobré vztahy mezi kolegy. Vzhledem k tomu, že po dobu trestního stíhání, kdy byl postaven mimo službu, pobíral pouze 50 % příjem, nastalo zhoršení ekonomické situace jeho rodiny, a to se negativně promítlo do doposud bezproblémových vztahů mezi žalobcem, jeho manželkou a jejich nezletilým synem V [REDAKCE]. Nejintenzivněji pociťoval nedostatek finančních prostředků v době od 1. 10. 2017 do 23. 12. 2017, kdy byla i manželka vedena na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání. Žalobce vnímá své bezdůvodné trestní stíhání jako obrovskou křivdu, když sám byl policistou, úřední osobou, a jeho úkolem, coby policisty, bylo dohlížet na dodržování zákonů této země jinými osobami.

Žalovaná v rámci *předběžného projednání návrhu*, resp. jako obranu k žalobě, uvedla, že nesouhlasí se zaplacením zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 150.000,00 Kč, avšak konstatovala, že došlo k porušení práva nezákonně vedeným trestním stíháním, a tuto formu zadostiučinění považuje za zcela dostatečnou. Žalovaná učinila nesporným, že žalobce byl trestně stíhán na základě usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 12. 5. 2016. Trestní stíhání žalobce bylo ukončeno rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 4. 1. 2018, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby. Žalobce svým podáním, které bylo doručeno žalované dne 8. 3. 2018 uplatnil nárok u žalované. Žalobce měl doložit tvrzení, které uvedl v návrhu na předběžné projednání nároku a posléze v žalobě. K tomu byl také, v rámci předběžného projednání nároku žalovanou vyzván. Žalovaná zpochybnila také tvrzení, týkající se kritéria konkrétních zásahů, které mu způsobilo trestní stíhání. Dále uvedla, že to, že jiné osoby nerespektují presumpci nevinu a dávají obviněným či obžalovaným pociťt probíhající trestní stíhání, nemůže jít k tíži žalované. To samé platí i pro medializaci, která je jako důsledek zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu, a proto nelze přičítat státu k tíži, že princip presumpce nevinu byl narušen sdělovacími prostředky, a to v jakékoliv míře. Žalobce jako příslušník policie měl vědět, že pro podání obžaloby postačuje i nižší stupeň jistoty, že daný trestný čin spáchala konkrétní osoba, než pro vynesení odsuzujícího rozsudku. Žalovaná je toho názoru, že žalobce byl dostatečně odškodněn konstatováním porušení práva, a to i s ohledem na to, že u žalobce nedošlo ke kariéernímu postupu. Nesouhlasí také s placením úroku z prodlení, neboť žalobce v rámci předběžného

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

projednání nároku nedoložil vznik nemajetkové újmy. Žalovaná ještě v podání ze dne 17. 10. 2018 doplnila své stanovisko a žalobci se za vydání nezákonného rozhodnutí omluvila s tím, že připustila, že vydáním tohoto usnesení došlo k zásahu do práv žalobce.

2)

Soud má prokázáno ze *spisu Městského soudu v Brně sp. zn. [redacted]* že proti žalobci byl usnesením ze dne 12.5.2016 zahájeno trestní stíhání pro spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby, přijetí úplatku. Proti usnesení podal žalobce stížnost, která byla zamítnuta. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 20.9.2017 byl žalobce obžaloby zproštěn z důvodu, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. V odůvodnění rozsudku uvedl soud, že jednání žalobce je neprofesionální a neetické a měl by být za toto své chování postížen. Proti rozsudku podal odvolání státní zástupce, Krajský soud v Brně odvolání usnesením ze dne 4.1.2018 odmítl. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 4.1.2018.

Soud má prokázáno ze *svědecké výpovědi svědka M. [redacted] S. [redacted]* že byl přítomen tomu, kdy 20. 5. 2016 do zaměstnání přišla pro žalobce Generální inspekce policejních sborů. Další den již žalobce do práce nepřišel a proslýchalo se, že byl obviněn ze zneužití pravomoci veřejné osoby. On sám tomu nevěřil, pracují na 4 směny, mají 2 dny denní a dvě noční směny, každá směna má 12 lidí. Sloužili spolu, na pracovišti měli skvělé vztahy až do té události. Pak většina kolegů nechtěla se žalobcem sloužit a zpětně zjistili, že žalobce byl postaven mimo službu. Když měl znovu přijít do práce, měli kolegové takové řeči, že nebudou sloužit s někým, koho vyšetřovala GIBS, bylo to asi 10 osob, kteří takto hovořili. Než se toto stalo, se žalobcem chodili na pivo a poté již toto nebylo možné. Žalobce se uzavřel do sebe, nereagoval na telefonáty ani na sms zprávy. Od ledna již spolu neslouží, svědek slouží na jiné směně, avšak přístup kolegů k žalobci se změnil, omezili s ním komunikaci a když má s někým sloužit, říká se, kdo vyfasuje toho „Černého Petra“ a mají na mysli, kdo bude se žalobcem sloužit směnu. Co svědek vyzoroval bylo, že žalobce jakoby za tu dobu zestárl. Dříve byl plný elánu, chodil rád do práce, ale toto ho onustilo. Žalobce zná od doby, kdy nastoupil k policii, tedy od roku 2014, sloužili spolu u [redacted]. Před zahájením trestního stíhání měl žalobce dobrou pověst, jako jeden z nejlepších pracovníků při zajišťování nelegálního zaměstnávání cizinců. Když žalobce zatýkali, bylo přítomno několik lidí, minimálně 5. Kolegové se na žalobce dotazovali a jejich reakce hodnotí jako zděšení. Chodí to tak, že v obdobných případech se na oddělení kolegové dívají a pohlíží na člověka jako na vinného, dokud se mu neprokáže opak. Tak to bylo i u žalobce. Svědek žalobci věřil, že je nevinný a domnívá se také to, že žalobce odešel od policie právě z důvodu, že mu někteří spolupracovníci nevěřili a nechtěli s ním spolupracovat.

Z *účastnické výpovědi žalobce* má soud prokázáno, že ho to poznamenalo po psychické stránce, ovlivnilo to i rodinný život. On sám pracoval u policie 22 let a vždy se snažil pracovat dobře, nikdy neměl ani kázeňský trest. Poté, co si doplnil vzdělání, chtěl se posunout výš a vzhledem k tomu, co se stalo, už tak nemohl dokončit tuto svoji rozdělanou práci. V budoucnu se mohl posunout na vyšší post, polepsit si i finančně, avšak poté, kdy byl zadržen, ocitl se bez finančních prostředků, byl postaven mimo službu, měl poloviční plat bez možnosti přívýdělku, a rodina platila hypotéku 10.000 Kč měsíčně. Manželka v té době byla na úřadu práce a rodinné vztahy byly velmi napjaté. Synovi se ve škole posmívali, že jeho otec je zkorumpovaný policajt. Takové věci žalobce hodně zasáhly. Manželka toto slyšela od kamarádek, že manžel bere úplatky, a spousta lidí se od nich odvrátila. Dostali se jednak do finančních potíží, musel se zadlužovat, půjčoval si peníze od staršího syna, od kamarádů. Když poté skončilo trestní stíhání a byl opět ve službě, viděl, že někteří kolegové se na něj netváří dobře, nechťejí s ním sloužit, tak po měsíci požádal o rozvázání pracovního poměru a tím skončil u policie. Byl 3 měsíce na podpoře a pak byl zase zaměstnán. Má zkrátka nálepku, že "Bůh ví, jak to tenkrát bylo a asi tam něco bylo, že bral úplatky." Žalobce bydlí stále na stejném místě jako dříve, ale zvažovali s manželkou i prodej domu a přestěhování se jinam. Jejich obec [redacted] má asi 5 tisíc obyvatel, ale vesměs se tam hodně znají. Manželka si musela vyslechnout spoustu nepřijemností, na příklad, že jezdili na dovolenou, protože on bral úplatky, a takové podobné řeči. K jeho zadržení došlo v práci, když nastupoval na směnu, již tam čekalo 5 příslušníků generální inspekce, musel vyndat všechno z kapes, ruce na zeď, prohlédli ho, poté spoutali a vykárali z budovy, což viděli všichni přítomní. Pak ho odvezli na služebnu, proběhlo jednání s manželkou, které ani

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

neřekli, o co se jedná, jen to, že byl zadržen kvůli spáchání závažné trestné činnosti. Na začátku trestního stíhání si uvědomoval, že může přijít jak o rodinu, tak o práci, a že už na příště bude dělat jen podřadnou práci. Toto vše ho psychicky velmi narušilo, v noci nespál, chodil nevyspalý, přemýšlel stále o tom, co bude a jak to bude. I když se ho rodina snažila držet, mladší syn často brečel a manželka také. To pro něj byla velmi nepříjemná situace a trvalo to 20 měsíců. Studoval na vysoké škole, chtěl si doplnit vzdělání.

3)

Ze *svědecké výpovědi manželky* žalobce má soud prokázáno, že trestní stíhání manžela na ně působilo velmi špatně. Na celou rodinu. Bylo to pro ně velké ponížení. Vyslychala je policie, odposlouchávali jim telefony, mladší syn chodil ze školy, říkal, že žalobce bere úplatky, kamarádka ji oslovila, ptala se jí také, že prý manžel bere úplatky. Ona říkala, že to není pravda. Manžel si chtěl dále zvyšovat vzdělání, chtěl se účastnit dalších misí u policie, ale toto vše pro něj už skončilo. I starší syn to nesl špatně, i když bydlí jinde, [REDAKCE]. V tu dobu na tom byli finančně špatně, měli hypotéku, ona sama přišla v tu dobu o práci (potvrzeno *listinou ze dne 6.12.2017* vystavenou [REDAKCE] nazvanou jako potvrzení a potvrzující, že svědkyně byla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání v době od 1.10.2017 do 3.12.2017). Vyhýbala se lidem, nechtěla nikoho potkat, styděla se za to, co se stalo. Bála se něco říci do telefonu, že je někdo sleduje, odposlouchává. Museli si půjčovat peníze, aby utáhli hypotéku, tak to trvalo ty 2 roky. Byla to velmi těžká situace pro ně. Manžela v obci znali, chodili se ho ptát, radit se s ním, o to větší to byla ostuda. Syn byl v tu dobu [REDAKCE] bylo to období, kdy se mu kluci smáli. Manžel seděl doma, nemohl nic dělat. Před zahájením trestního stíhání měl jet na misi, těšil se na ní. Dřív nosil pistoli, pak už nikoli. Téměř 2 roky nikam nechodili, báli se, aby někoho nepotkali. A to třeba i na obyčejný nákup.

4)

Ze *svědecké výpovědi P. S. [REDAKCE]* kolegy ze zaměstnání, má soud prokázáno, že bývali kamarádi hned od počátku, co spolu začali pracovat. On sám mu věřil a věřil v to, že vyhraje, že byl neprávem obviněn. Po tu dobu, kdy se řešil ten případ, se setkávali minimálně, a to spíš náhodně. Protože nebydlí ve stejné obci, tak se nemůže vyjádřit k reakci sousedů, ale v práci byly náznaky negativního postoje na jeho osobu ze strany kolegů. Když se s ním ale setkal, bylo vidět, že je z toho velmi špatný. Stěžoval si i na okolí v obci, kde žije, že se na něj lidé dívají skrz prsty. I když ho zval, ať se zastaví a že se uvidí, bylo cítit z jeho strany, že není ve své kůži a také se nikdy u něj nezastavil. Když se náhodou setkali, prohodili spolu pár slov, ale žalobce působil velmi sklesle. Poté, kdy se věc vyřešila, vrátil se zpět do zaměstnání, už to nebyl ten stejný [REDAKCE] kterého znal před tím, bylo vidět, že se mu třesou ruce, je uzavřenější, změnilo ho to po psychické stránce. To bylo evidentní. Měl bezproblémovou pověst, byl aktivní, v práci nebyl proti němu žádný negativní názor, a to do té doby, než začala tato trestní věc. Pár kolegů se k němu stavělo negativně. Došlo k nějakým poznámkám a také připustili, že by mohl tu věc spáchat. Poté, kdy se vrátil, tak ze stranil některých kolegů, oni vůči němu měli odstup. Někteří si mysleli, že nějakou vinu nese a tak mu to dali pocítit. Nevzpomněl si však na nikoho jmenovitě, kdo by přímo něco měl proti žalobci v souvislosti s tímto trestním stíháním říci.

Z listiny nazvané *Potvrzení ze dne 20.2.2018* vydané krajským ředitelstvím Police [REDAKCE] má soud prokázáno, že žalobce byl rozkazem policejního prezidenta vyslán od 2.2.2016 do 21.3.2016 k plnění úkolů do [REDAKCE]

5)

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb., dále jen "zákon", stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených, za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) tr. zák., stát odpovídá za podmínek, zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního, nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu, způsobenou nesprávným úředním postupem, nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy, upravené v zákone občanským zákoníkem (o.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

z.). Podle § 31a odst. 1 zákona platí, že bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle téhož zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle § 31a odst. 2 zákona se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možné nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

6)

Podle doktríny konstantní judikatury je nárok na náhradu škody, způsobené zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, specifickým případem nároku na náhradu škody nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutí o zproštění obžaloby je přitom rozhodnutím, které (byť nikoli výslovně) ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu zákona nezákonným a zakládá proto dle soudu nárok na náhradu škody (odškodnění nemajetkové újmy) v právním režimu zákona. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němu bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin byl amnestován. Ze sdělení obvinění žalobce je proto třeba s ohledem na způsob skončení trestního stíhání, žalobce nakládat v režimu zákona jako nezákonným rozhodnutím.

7)

Nejvyšší soud ve své judikatuře (např. rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011) dovodil, že kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, následujícími:

a)

Povaha trestní věci - pod tímto kritériem se má za to závažnost trestného činu, kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, se kterou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá, to souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu, chráněného trestními předpisy v konkrétním případě, tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsah zvláštní části trestního zákoníku).

b)

Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení trval.

c)

Následky způsobené v trestním řízení v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku skutečnosti daného případu a formulovaných pod body 1) a 2).

d)

Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 zákona při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její příznání je nad rámec konstatování porušení práva na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce mělo skutečně dostat. Bude-li zjištěno, že se poškozený dopustil jednání, pro které byl následně trestně stíhán, nepovedené to sice k závěru o tom, že si trestní stíhání zavinil, a tím pádem k absenci odpovědnosti státu za poškozenému trestním stíháním vzniklou újmu, ale půjde o důležitou okolnost pro stanovení formy a případně výše odškodnění.

8)

Pokud jde o konstatování vydání nezákonného rozhodnutí, toto se žalobci dostalo od žalované a

žalovaná se za trestní stíhání, pro které byl žalobce zproštěn obžaloby i omluvila. Žalobce byl do té doby bezúhonnou osobou, pracoval u Policie ČR od roku 1994. Trestní stíhání zcela zásadně zasáhlo do života žalobce, do jeho profesní kariéry především, nakonec se musel vzdát své práce, kterou měl rád, kterou si vybral, a byl připraven se v ní zdokonalovat a dosáhnout vyšších výsledků než doposud, a to tak, že si doplňoval vzdělání. V době, kdy probíhalo trestní stíhání, po dobu 20 měsíců, byla vystavena jeho rodina finančním nesnázím, kdy žalobce byl postaven mimo službu, dostal 50 % plat, v té době manželka byla nezaměstnaná, vedena na úřadu práce jako uchazečka o zaměstnání, měli hypotéku, kterou nemohli splácet. Nezbyvalo, než si půjčovat. Ušetřena nebyla ani manželka žalobce a co víc, jejich nezletilý syn, který byl vystaven útokům spolužáků, kteří komentovali trestní stíhání žalobce. Sám žalobce také čelil negativním reakcím ze strany okolí a i samotných kolegů. Poté, kdy se vrátil do práce, nechťeli s ním někteří kolegové sloužit směny a po velmi krátkém čase sám odešel, neboť mu v práci již nebylo dobře. Soud je toho názoru, že žalobce dostatečně prokázal a tvrdil, že mu v souvislosti s trestním stíháním vznikla újma, tato újma by vznikla kterékoli jiné osobě, neboť každé trestní stíhání zasáhne do života člověka, a o to víc, pokud se dotkne i jeho profesní sféry a tento zásah je třeba do určité míry presumovat. Žalobce jako policista, osoba veřejně známá, do té doby bezúhonný, se již ani po skončení trestního stíhání nevrátil nazpět, do doby před trestním stíháním. Situace na pracovišti byla víceméně stejná jako na začátku trestního stíhání, ti kolegové a osoby, které žalobce spatřovaly vinným v průběhu trestního stíhání, tomu věřily i po jeho skončení. Žalobce se v této situaci necítil dobře, proto se své profese vzdal, ačkoliv ji měl velmi rád a byl připraven dále setrvat v zaměstnání a snažil se o kariérní postup. Podle názoru soudu je na místě přiznat žalobci peněžitou náhradu za újmu, která mu byla způsobena trestním stíháním, a to především tím, že mu hrozil trest odnětí svobody ve vyšší trestní sazbě (3-10 let podle § 331 odst. 3 písm.b) t.z.). Řízení netrvalo nepřiměřeně dlouhou dobu (20 měsíců). Přiznaná částka zadostiučinění 100 000 Kč za to, že se žalobce již nemohl vrátit do zaměstnání, neboť nemohl navázat svůj pracovní vztah tam, kde skončil, v práci mu nebylo dobře, neposkytovala mu již takovou spokojenost jako dřív, je částka zcela přiměřená újmě, kterou trestní stíhání žalobci způsobilo a spolu s omluvou, by mělo tuto újmu kompenzovat.

U zdejšího soudu byl rozhodován spor o úhradu nemajetkové újmy z trestního stíhání osoby, které hrozil trest odnětí svobody 2-8 let za zpronevěru, trestní stíhání trvalo 9 let a 3 měsíce (z tohoto titulu byl poškozený samostatně odškodněn), trestní stíhání nezasáhlo do profesní ani rodinné sféry stíhané osoby, avšak zasáhlo do jeho zdraví. Věc byla vedena pod sp.zn. [REDAKCE]. Soud přiznal zadostiučinění ve výši 200 000 Kč, pouze z titulu nezákonného trestního stíhání nehledě na jeho délku. V posuzovaném řízení žalobci hrozil trest odnětí svobody ve srovnatelné délce, nedošlo u něj k poškození zdraví, avšak žalobce byl nucen v souvislosti s trestním stíháním opustit pracovní místo, které měl do té doby velmi rád, což poškozený ve výše uvedeném řízení nemusel. Ocítl se v tíživé finanční situaci, což v srovnávacím řízení u poškozeného nebylo. Soud nepřiznal vyšší částku zadostiučinění, neboť žalobce jednal neeticky, jak uvedl soud ve zprošťujícím rozsudku a tuto skutečnost soud také musel při stanovení výše zadostiučinění zohlednit (viz níže).

Dalším srovnatelným řízením je věc vedená u zdejšího soudu pod sp.zn. [REDAKCE] kdy soud přiznal poškozenému zadostiučinění za řízení, které trvalo 3 roky a 5 měsíců, pro trestný čin podvodu se sazbou 5-12 let, kdy nedošlo k zásahu do žádné sféry života poškozeného, věc byla jen lokálně medializována částku Kč 100 000. Za délku nebyl žadatel samostatně odškodněn. Jednalo se o trestní stíhání, kde hrozil srovnatelný trest, trestní stíhání trvalo delší dobu, avšak u poškozeného nedošlo k takovým zásahům do sfér jeho života, jako nyní u žalobce.

U Městského soudu v Praze byla projednávaná věc sp.zn. [REDAKCE] kde soud přiznal částku Kč 12 000 /měsíc za odškodnění v trestní věci, která měla obchodní povahu, byla medializována, nebyly prokázány zdravotní dopady, naopak byly prokázány profesní dopady, dopady do osobního a rodinného života a jednalo se o osobu veřejně známou. Vzhledem k tomu, že v daném posuzovaném řízení věc žalobce nebyla medializována, soud nepřiznal celou vyšší zadostiučinění (která by v tomto případě činila Kč 240 000 tj. 12 000 Kč x20 měsíců).

9)

Soud na základě výše uvedeného odůvodnění dospěl k závěru, že žaloba je co do základu důvodná, nevyhověl žalobci v plné výši, kterou požadoval jako náhradu za újmu, která mu byla trestním stíháním způsobena. Soud zohlednil to, že žalobce jednal neeticky, soud dokonce doporučil jeho kázeňské potrestání. Proto soud nepřisoudil vyšší částku, neboť přihlédl také k této okolnosti, která je pro posouzení věci a výši zadostiučinění významná.

10)

Soud přiznal žalobci náhradu nemajetkové újmy, a to spolu s úrokem z prodlení od uplynutí šesti měsíců od uplatnění jeho nároku u žalované, dle ust. § 14 zákona, neboť není pravdou, že by žalobce nedoložil svůj nárok u žalobce. Jednak dostatečně tvrdil vznik nemajetkové újmy, a dále ve svém podání ze dne 26. 3. 2018, adresovaném Ministerstvu spravedlnosti, sděluje, že újmu nelze prokázat listinnými důkazy, které by mohly být, spolu se žádostí o náhradu nemajetkové újmy předloženy, ale tyto by mohly být prokázány svědeckými výpověďmi dotčených osob, které budou provedeny v soudním řízení. Tak se také stalo, v soudním řízení byli vyslechnuti svědci, a žalobce, který jediný může potvrdit újmu, která mu vznikla v souvislosti s trestním stíháním. Jestliže žalované postačovaly ke konstatování porušení práva a k zaslání omluvy tvrzení, které žalobce uvedl v žádosti o předběžné projednání nároku, nevidí soud důvod, proč by neměly stačit k přiznání peněžité částky a už vůbec ne k důvodu, pro který by soud neměl přiznat úroky z prodlení. Tedy úroky z prodlení soud přiznal dle ust. § 1970 o. z.

11)

Ohledně náhrady nákladů řízení soud rozhodoval dle ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. a přiznal žalobci plnou náhradu nákladů řízení, které se skládají z soudního poplatku ve výši 2.000,00 Kč, úkonu právního zastoupení, a to převzetí, přípravu, uplatnění nároku, poradu s klientem, tedy se žalobcem, ze dne 7. 10. 2018, podání žaloby, podání ze dne 29. 3. 2019, vyjádření k žalobě, poradu s klientem ze dne 30. 3. 2019, účast u soudního jednání dne 9. 4. 2019, účast u výslechu před dožádaným soudem ze dne 26. 6. 2019, účast u soudního jednání 27. 6. 2019 a 3. 10. 2019, a to 3.100,00 Kč dle § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu, 10 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300,00 Kč a náhradu cestovních výloh ze sídla advokátní kanceláře Brno k procesnímu soudu a zpět, tj. do Prahy, při počtu 203 km 1 jízda, tam a zpět 406 km, 33,6 cena pohonných hmot za 1 litr a 4,10 paušální náhrada, celkem za 3 jízdy k soudnímu jednání a zpět, 6.887,00 Kč, za promeškaný čas 3x 8 půlhodin po 100,00 Kč, 2.400,00 Kč a 21 % DPH, 9.126,00 Kč, celkem 54.583,00 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání **do 15 dnů** ode dne doručení, k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím zdejšího soudu.

Nebude-li žalovaná dobrovolně plnit, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze nařídit soudní výkon nebo exekuci.

Praha, dne 3. 10. 2019

JUDr. Šárka Henzlová v. r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.